

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 4 Ročník XV

18. února 2018

Milí farníci!

Vkročili jsme do doby postní ve znamení popelce a kříže. Znamení zmaru a znamení spásy, dohromady – při přijetí svátostiny popelce – to znamená, že Ježíš Kristus přišel nás smrtí propadlé křížem vykoupit. Sám popel by byl smutnou připomínkou našeho smrtelného osudu. Ve znamení Kristova kříže však nabývá nového významu, už není beztvarou, nekonzistentní, šedivou hromádkou, stává se na čele věřícího člověka znamením naděje, víry a lásky Boží. Tak jako tříkráloví koledníci žehnali veřeje domů (**K**ristus **M**ansionem **B**enedicat – Kristus žehná tento dům), tak jsme označeni také my na začátku svatopostní doby jako ti, jimž smrt neublíží navěky, jako chrámy jeho Ducha, jako jeho příbytky, jeho bratři a sestry. Stačí fouknout a dějiny světa budou ty tam, jako popel, ale v Kristu je život. Skrze kříž k nebi blíž! „Blíž k tobě Bože můj...“

Pokojnou svatopostní dobu přeje pater Petr.

Modlitba:

Dobrý Bože,
dnes budu označen na čele
křížkem z popela.
Připomíná mi to,
že jsem prach a v prach se obrátím.

Popel je znamení pokání a toho,
že chci začít všechno dělat lépe než dosud.
Popel ukazuje, že staré shořelo.
Popelem se také dříve čistívalo nádobí.

Při udělování popelce kněz často říkává:
„Obrat' se a věř evangeliu.“
Popelec mě chce vybidnout,
abych opustil své staré cesty
a vydal se po těch, které mě povedou k cíli.

Řecké slovo „metanoieite“,
které překládáme jako „obrat' se“,
znamená vlastně v původním významu
„změnit smýšlení“.

Popeleční středa mě tedy vybízí,
abych začal jinak myslet,
abych se díval pod povrch věcí
a abych pod tímto povrchem objevoval
skutečnou podstatu.

Nové smýšlení je předpokladem víry.
Ve víře nově promýšlím věci a hledím
na svět novými očima.

Prosím tě, uč mě dnes nově smýšlet,
dívat se na svět a na lidi jiným, novým
pohledem a věřit,
že se v tom všem a v každém člověku
setkáváš se mnou ty sám.

Slovo generálního vikáře

Milí čtenáři, vstupujeme do postní doby, která je zvláště zaměřena na zpytování svědomí a vyznání našich hříchů. Je to příležitost podívat se do zrcadla, abych uviděl pravdu, a to především pravdu o sobě. Jistě jsme také plni nedávných společenských událostí, které chceme uchopit. Jako zrcadlo chci použít charakteristiku člověka a společnosti, kterou sepsal Fjodor Michajlovič Dostojevský v povídce Sen směšného člověka. Omlouvám se za vytržení z kontextu, ale snad to i tak bude pochopitelné. ...Ano, skončilo to tím, že jsem je všechny svedl. Nevím, jak se to mohlo stát, přesně si to nepamatuju. Sen překlenul tisíciletí a zanechal ve mně jenom celkový dojem. Víím jen, že příčinou všeho jsem byl já. Jako ošklivý svalovec, zárodek moru, který nakazil celé státy, nakazil jsem celou tuhle šťastnou, dříve nevinnou zemi. Lidé se naučili lhát a oblíbili si lež a poznali její půvab. Možná to začalo nevinně, žertem, koketérií, milostnou hrou, snad opravdu drobným zárodkem, ale ten zárodek lži jim vnikl do srdcí a zalíbil se jim. Vzápětí se zrodila smyslnost, ze smyslnosti žárlivost, ze žárlivosti krutost... Už nevím, nepamatuji se kdy, ale brzy, velmi brzy vytryskla první krev: oni užasli, zhrozili se, a začali se rozcházet, tříštit. Sdružovali se, ale sdružovali se jedni proti druhým. Začaly výčitky, výtky. Poznali stud a povýšili ho na ctnost. Vznikl pojem cti a každá skupina vztyčila svůj prapor. Začali trápit zvířata, a ta od nich odešla do lesů a stala se jejich nepřáteli. Strhl se zápas o oddělení, osamostatnění, osobnost, o moje a tvoje. Začali mluvit různými jazyky. Poznali zármutek a našli v něm zalíbení, zatoužili po utrpení a tvrdili, že jen utrpením lze dosáhnout Pravdy. Tehdy objevili vědu. Když propadli zlu, začali mluvit o bratrství a humanitě a vstřebali tyto ideje. Když se z nich stali zločinci, vynalezli spravedlnost, sepsali si celé zákoníky, aby ji zaštitili, a k zabezpečení těch zákoníků postavili gilotinu. Jen matně si pamatovali, co ztratili, dokonce ani nechtěli věřit, že kdysi byli nevinní a šťastní. Dokonce se vysmívali svému někdejšímu štěstí, nevěřili v ně a nazývali je snem. Nedovedli si je představit v podobě forem obrazů, ale stalo se něco podivného a zvláštního: když ztratili veškerou víru v někdejší štěstí, které nazývali pohádka, zatoužili být znovu nevinní a šťastní do té míry, že podlehli tužbám svých srdcí jako děti, zbožstili je, vystavěli chrámy a začali se modlit ke své ideji, své touze, ačkoliv nepochybovali o její nespelnitelnosti a neuskutečnitelnosti, uctívali ji se slzami v očích a klaněli se jí. Kdyby se však stalo, že by se mohli navrátit do toho ztraceného, nevinného a šťastného stavu, a kdyby jim ho nečekaně někdo oživil v paměti a zeptal se, zda se k němu chtějí vrátit, nejspíš by odmítli. Odpověděli by: „Třebaže jsme prolhaní, zlí a nespravedliví, my to víme a trápíme se pro to, týráme se a trestáme snad víc než ten milosrdný Soudce, který nás bude soudit a jehož jméno neznáme. Ale máme vědu a jejím prostřednictvím znovu nalezneme Pravdu a pak ji uvědoměle přijmeme. Vědomosti jsou víc než city, poznání života je víc než život. Věda nám dává moudrost, ta odhalí zákony a znalost zákonů štěstí je víc než štěstí.“ Tak mluvili a po těch slovech si každý zamiloval sám sebe víc než svoje bližní a nemohl jednat jinak. Každý tak silně žárlil na svou osobu, že se ze všech sil snažil pokořit a ponížít jiné a v tom spatřoval smysl života. Vzniklo otroctví, dokonce i dobrovolné: slabí se ochotně podřizovali silnějším jen proto, aby jim ti silnější pomáhali utiskovat ty slabší, než byli sami. Vynořili se

světci, kteří přicházeli k těm lidem se slzami v očích a rozmlouvali s nimi o jejich krutosti, o ztrátě míry a harmonie, o ztrátě studu. Lidé se jim vysmáli nebo je ukamenovali. Na prazích chrámů tekla krev. Pak se objevili takoví, kteří začali zkoumat, jak by se všichni zase mohli sjednotit tak, aby nikdo nepřestal nejvíc ze všech milovat sám sebe a zároveň aby neškodil nikomu jinému a aby všichni žili v pospolité společnosti. Kvůli téhle myšlence vypukly války. Všichni bojovníci přitom pevně věřili, že věda, moudrost a pud sebezáchovy nakonec lidi donutí sjednotit se v pospolitou, rozumnou společnost, a prozatím, aby se celá věc uspíšila, se „moudří“ pokoušeli vyhladit všechny „nemoudré“ a ty, kteří nechápali jejich ideu, aby nebránili jejímu vítězství. Jenomže pud sebezáchovy rychle ochaboval, objevili se hrdopýškové a požitkáři, kteří žádali rovnou všechno nebo nic. Aby lidé všechno získali, uchýlovali se ke zločinu a v případě neúspěchu k sebevraždě. Vznikala náboženství s kultem nebytí a sebezničení v zájmu věčného klidu v nicotě. Nakonec se tihle lidé nesmyslnou činností unavili, v jejich tvářích se zračilo utrpení a hlásali, že v utrpení je krása, protože jen v něm je obsažena idea. ... To je stará pravda, ale jedna novinka tu je: nemohu se ani moc splést, neboť jsem poznal Pravdu a vím, že lidé mohou být krásní a šťastní, aniž by ztratili schopnost žít na Zemi. Nechci a nemohu věřit, že by zlo bylo normálním stavem lidstva. Jenže lidé se právě téhle mé víře vysmívají. Jak tomu nemám věřit, když jsem poznal Pravdu – ne že bych ji objevil rozumem, ale viděl jsem ji na vlastní oči a její živý obraz navěky naplnil mou duši. Viděl jsem ji v takové dokonalé celistvosti, že nevěřím, že by nemohla existovat v lidské společnosti. Samozřejmě posměváčci to nechápou: „Zdál se mu sen, blouznil, měl halucinace.“ Ech! Copak to je nějaká moudrost? A oni se jí tolik pyšní! Sen? Co je to sen? Není snad celý náš život jenom sen? Povím víc: třebaže se to nikdy neuskuteční a žádný ráj nebude (tohle už chápu) – přesto to budu hlásat. Vždyť je to tak prosté: v jediném dnu, v jediné hodině by se všechno uspořádalo. Hlavně „miluj své bližní jako sebe sama“, to je nejdůležitější a to je vlastně všechno, nic jiného není zapotřebí: hned každému svítne, jak se má zařídit. A to je přece pouze stará pravda, kterou lidé bilionkrát opakovali a četli, a přesto se neujala. „Poznání života je víc než život, znalost zákonů štěstí je víc než štěstí“ – s tím je zapotřebí bojovat! Přejí vám požehnané prožití postní doby.

David Henzl, generální vikář

Celodiecenní (a jiné) sbírky v roce 2017 – rekapitulace

V uplynulém roce (stav k 31. 12. 2017) se na níže uvedené sbírky celkem shromáždilo: ● na Svatopetrský haléf: 674.876,- Kč ● na bohoslovce 516.818,- Kč ● na potřeby Diecézní charity 422.314,- Kč ● na misie 949.893,- Kč ● na potřeby diecéze 465.807,- Kč. Všem dárčům, kteří na tyto sbírky přispěli, a všem správcům farností, kteří sbírky ve svých farnostech organizovali a výtěžek zaslali na uvedené účely, patří upřímné Pán Bůh zaplat'! A ještě doplnění ke sbírce na misie: V uplynulém roce jste podpořili 37 projektů v rámci Díla šíření víry v Ugandě, Zambii, Bangladěši, na Srí Lance a v Paraguayi. Financovali jste 69 projektů, které pomohly téměř 146 tisícům chudých dětí v Ugandě, Zambii, Keni, Tanzanii, Malawi, Guyaně, Paraguayi, Bangladěši, na Srí Lance, Filipínách,

v Myanmaru, Sýrii a Papui Nové Guineji. Vaše pomoc putovala také k více než tisícovce seminaristů v Keni, Ugandě, Zambii a Tanzanii. Poděkování za spolupráci při Tříkrálové sbírce 2018 (Přečtete věřícím při nedělní mši sv.) Na začátku ledna probíhala opět Tříkrálová sbírka pořádaná Charitou ČR. V naší českobudějovické diecézi se do ní zapojilo více jak 6000 dobrovolníků velkých a malých, kteří vybírali do 1618 kasiček. Pod záštitou Diecézní charity České Budějovice organizovaly ve svých regionech Tříkrálovou sbírku oblastní či farní charity a farnosti. Jako koledující organizace se přímo zapojilo šestnáct farností, další spolupracovaly s charitami. O velké štědrosti dárců svědčí celková vykoledovaná částka v českobudějovické diecézi, která činí rekordních 7,167.328 Kč. Zasluhou koledníků se do obydlí dárců dostalo i požehnání. Chtěl bych touto cestou poděkovat všem, kteří se na organizaci letošní Tříkrálové sbírky podíleli - duchovním správcům farností, ředitelům charit, všem koledníkům a dárcům. Velký dík patří hlavně místním koordinátorům Tříkrálové sbírky. Málokdo ví, co je za tím práce. Bez spolupráce všech by se sbírka nemohla konat. Díky Vám všem!

Jiří Kohout, ředitel Diecézní charity České Budějovice

Zprávy a oznámení

Sbírka Halář sv. Petra

Jako každý rok, proběhne i letos v neděli (v okruhu svátku Stolce sv. Petra) tedy 25. 2., sbírka na svatopetrský halář, čili pro fond sv. otce, kterému tyto prostředky pomáhají rychle přispívat potřebným. Za příspěvky předem děkujeme.

Diecézní setkání mládeže

23. – 24. 3. 2018 se v Českých Budějovicích uskuteční Diecézní setkání mládeže s otcem biskupem. Srdečně zveme k účasti a prosíme o zveřejnění přiloženého plakátu a osobní pozvání mladých lidí z vašich farností. Bližší informace na plakátu, který je přílohou ACEBB.

Mimořádná kostelní sbírka na ladění starorožmitálských varhan

Od generální opravy památných „Rybových“ varhan uběhlo již více než 20 let. Protože se jedná o kulturní památku, byla tehdy celá rekonstrukce hrazena ze státního rozpočtu a naši farnost nijak finančně nezatížila. Od té doby varhany bez jakýchkoliv závad slouží při bohoslužbách, koncertech i četných prohlídkách kostela. Nyní však již potřebují odborné naladění, vyčištění a lokální ošetření proti dřevokaznému hmyzu, což musí provést odborná varhanářská firma. Ladění nástroje si vyžádá demontáž veškerých píšťal (více než 750), dále dojde k jeho vyčištění, příp. drobným opravám píšťal a regulaci traktur. Rozpočet této nutné údržby činí 58.800,- Kč. Za tímto účelem tedy vyhlášíme MIMOŘÁDNOU SBÍRKU. Od loňského roku má ŘK farnost Starý Rožmitál nový běžný účet u Čs. a.s.: **4749150359/0800**. Na dar lze vystavit darovací smlouvu. V bezhotovostní platbě prosím uveďte své jméno. **Všem dárcům předem od srdce děkujeme!**

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 19. února do 4. března 2018

Den		Starý Rožmitál				
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého	Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
Pondělí	19. 2.		mše svatá není			
Úterý	20. 2.		mše svatá není			
Středa	21. 2.					17,00 mše sv. <i>Voltuš</i>
Čtvrtek	22. 2.		Svátek Stolce sv. Petra 18,00 Za Marii a Františka Kovařikovy a jejich syny a dceru <i>Po mši sv. adorace</i>		16,00 P. Kozubík	
Pátek	23. 2.		17,00 svátost smíření, 17,30 kř. cesta 18,00 Za Jarmilu a Františka Liškovy, Vilmu Klemovou, rodiče a d. v oč. <i>Mše sv. s dětmi</i>			
Sobota	24. 2.					
Neděle	25. 2.	2. neděle postní 8,00 kř. cesta, 8,30 Za živé i zemřelé členy rodin Trčků a Andělů a d. v oč.		10,10 mše sv.	11,15 bohosl. slova	
Pondělí	26. 2.		mše svatá není			
Úterý	27. 2.		mše svatá není			
Středa	28. 2.					14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i> 18,00 farní společ. <i>Panský d.</i>
Čtvrtek	1. 3.		18,00 Za Ladislava Varvařovského, oboje rodiče a d. v oč. <i>Po mši sv. adorace.</i>		16,00 P. Kozubík	
Pátek	2. 3.		17,00 svátost smíření, 17,30 kř. cesta 18,00 Za Aloise Kortschika, manželky, dcery Marii a Ireny a d. v oč.			
Sobota	3. 3.		1. sobota 9,00 volná intence			19,00 Spol. mladých <i>fara</i>
Neděle	4. 3.	3. neděle postní 8,00 kř. cesta, 8,30 Za Růženu a Josefa Foučkovy a rod Tesků		10,10 bohosl. slova	11,15 mše. sv.	

Dialog je nástrojem porozumění

Malý seminář komunikace pro partnery a rodiče se staršími dětmi

Vedou Alena Pikhartová, PhD. a PhDr. Alena Poláčková

Sobota 10. 3. 2018, 9-13

Panský dům

Rožmitál pod Třemšínem, Náměstí 22

Občerstvení zajištěno

Účastnický poplatek 150Kč za pár,

100Kč jednotlivci

Prosíme zájemce, aby se do 6. 3. zaregistrovali

na www.dcr.bcb.cz

